

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN ENKESTAND

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 51.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874433104/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

det strakte de smaa Arme ud i Luften som for ganske i Almindelighed at bede om Hjælp hos Alverden.

— Ane kan lave en Seng til det. Det maa jo blive her, til -- til vi kan faa det anbragt, sagde Fruen sagtmødig. — Men Ane maa ikke mere bruge saadan en Mund.

Det lod Ane sig ikke sige to Gange. Hun skyndte sig ud med Barnet og sørgede for det i alle Maader med en Iver og Ihærdighed, som var det hendes eget. Fruen satte sig hen og grundede over Situationen. Paa den ene Side følte hun sig vel bestandig oprørt ved det, som hun forudsatte var et kritisk Drilleri af Povlsen, men paa den anden Side kom der noget op i hende, der modsagde den Logik, at man havde Lov til at lade være med at gøre godt, indtil Troen drev en dertil. I hvert Tilfælde maatte hun tale med Pastor Alstrup om det, og uden at hun tilstod det for sig selv, glædede hun sig til, at denne særegne Situation ydede hende Anledning til en ny Sammenkomst med ham.

Som hun sad, blev hun nysgerrig efter at vide, hvorledes det gik Barnet, og gik ud til Ane. Denne havde faaet en lille Seng stillet ind i sit Kammer, og nu laa Barnet der og sov. Nu, da det var vadsket og hæget og havde det halve Ansigt skjult af Hovedpuden, saa' man ikke synderlig til Kirtelsygens Udslæt. Kammerets Stilhed, det dæmrende Vintereftermiddags Lys lagde sig kvægende og dølgende om det lille skrøbelige Væsen, der havde paa sit Ansigt et Udtryk af den rørende Tryghed, som gør sovende Børn saa smukke. Fru Staal bøjede sig ned over Sengen. Hun hørte Barnets sagte, hurtige Aandedræt, strøg en Lok af det tynde, silkeagtige Haar fra dets Pande og tænkte paa alle de Sorger og Taarer, al den Nød og Elendighed, der paa alle Sider havde omgivet det stakkels lille Liv, der svagt pulserede i dette Barnelegeme. Hun havde jo tidt som ung Pige i sin Faders Have taget en omfalden skrøbelig Blomsterplante op, bundet den fast og glædet sig, naar hun siden saa' den komme til Kræfter og langsomt genvinde sin Livskraft. Laa ikke denne halvvisne Spire til et Menneskeliv hende langt nærmere end et Planteliv? Der var dog maaske noget i, hvad Povlsen havde talt om Kærlighedsgerninger og Opforelse, og det kunde maaske være den rigtigste Maade at besvare hans nærgaaende Adfærd imod hende, at vise, at hun turde paatage sig denne Gerning og udføre den godt.

Hun lod straks Hans Peter gaa efter Lægen, hvem hun fortalte, at hun, efter Aftale med sine Bekendte paa Landet, foreløbig vilde tage sig af Barnet. Hans Forskrifter blev nøjagtig fulgte